

ניגוני נשים

ע"ש אסתר סטולמן

בית-מדרש לנשים דתיות וחילוניות
במדרשה באורנים

המדרשה
מרכז חינוכי להתחדשות החיים היהודיים בישראל באורנים

'יום אסטרטגיה':

מחשבות עם סיום שנת לימודים ולקראת תכנונה של שנה חדשה
חגית אקרמן, רקפת, מנחת 'ניגון נשים'

...השם 'אסטרטגיה' תמיד נשמע לי רחוק ומנוכר, ושייך בעיקר לעולם של גברים במפעלים עתירי-ידע טכנולוגי וממון. כדי לקרבו אלי אני מחפשת לו שם. האם נכון שנקרא לו 'יום אסטרטגיה' - מילה שיש בה צליל מתוק של תורה עתיקה?, או אולי 'אסטרטגיה' - יום תיכנון שהשכינה בכבודה ובעצמה שורה בו...
רחל חלפי מגדירה תהליך זה בשירה **לעוץ מציאות**:

לְעוֹץ מְצִיאוֹת
לְלוֹשׁ חֶשֶׁךְ
לְעוֹץ מְצִיאוֹת
לְחוֹשׁ עֵצָם
לְפֶסֶל מִים
לְבְרָא קוֹל
לְרְאוֹת בְּעֵין
לְחוֹשׁ בְּעֵצָם
לְהִמַּס אֶבֶן
לְעוֹץ, לְעוֹץ מְצִיאוֹת

נדמה כי רחל חלפי נותנת לנו מתכון התכוונות ליום הזה. היא מזמינה אותנו לעבור למרחב ביניים, לעבור לארץ עוץ - ארץ המשלבת עצה ודמיון. ארץ עוץ המזמינה למרחב פוטנציאלי, הלוקח בחשבון את המציאות ואת המציאות הנחלמת. לחוש עצם, דהיינו להתחבר לרגש ולמה שנמצא בבסיס הוויית. במרחב זה ניתן להיכנס לעולם של יצירה העשוי מחומרים של חושך, מים, קול, עצם ואבן ומבקש לפעול בפעולות של עצה, לישה, פיסול, בריאה, תחושה, המסה, ושוב **לעוץ מציאות**. פעולות אלה מטרתן לאפשר את האפשרי ואת מה שנדמה כבלתי אפשרי (לפסל מים). כאן מתארת חלפי תנועה מעגלית נשית. דהיינו, קריאה ליצור מציאות שרירה וקיימת וחוזר חלילה להתחיל מבראשית. מהלך זה מזמין אותנו לחזור ולפרק את המציאות ולבנות אותה בכל פעם מעט אחרת. כתנאי לעבודה אפקטיבית אנחנו נדרשות לקחת את מעצורינו ואת פחדנו הגדולים ולהפוך אותם לחומר גלם מרכזי וחשוב (במילותיה של חלפי: ללוש חושך). הפחדים מחשיפה ואי-הענות לרצוננו, והחשש משינוי, הם חומרים הכרחיים בדרך ללישת והתפחת לחם התמיד - לחם המימוש.

בעיניי, יום זה בא להפגיש אותנו עם חזוננו האישי וחזונות חברותינו, לתת להם משמעות ושם ולגלות איך אופק פוגשת אופק ומרחיבה את חוויית המציאות שלנו ממציאות קיימת למציאות הראויה. מכאן הצעה לקרוא ליום זה **יום עצת-המציאות**.

שנדע ללוש חושך
שנדע להמיס אבן
שנפסל במים
שנראה בעין
שנברא קול
שחלונות יפתחו
אמן.